

Yeni(den) Osmanlı

Osmanlı'nın bütün kültürel zenginliği ile günlük hayatımıza tekrar girişinin ilk ipuçlarını üç, dört sene önce görmeye başlamıştık aslında: Ottoman Empire t-shirt serisi, Antalya Kundu'daki Topkapı Palace Oteli ve Paşabahçe Butik'in büyüğü bir zerafet taşıyan Osmanlı Koleksiyonu ülkedeki artan zenginliğin ve değişen zevkin yeni formlarının yakın gelecekte alacağı şekle işaret ediyordu... Ardından payitaht hızla, gururumuzu okşayan eski görkemini göstermeye başladı: Boğaz'ın tartışmasız en etkileyici oteli olan Les Ottomans, yanımızdan her geçişinde bizi geçmişin o müthiş ihtişamına sürükleyen Sultan Kayıkları, haftada bir de olsa hepimizi "hanedanın evinin içine" götüren Bıçak Sırtı dizisi ve son olarak "mezarlarından dirilen" hüzünlü Sıraevler.

Sıraevlerin en sonundaki restaurant blogunda bir İtalyan pizza zincirinin değil de Konyalı'nın yer alması bütün bu gelişmelerin sonucu... Modern Osmanlı mutfağının müthiş bir estetik ile sunulduğu, iç dekorasyonu kadar arka bahçesi ile de kısa sürede keşfedilecek 1897 Konyalı'nın menüsü (efsanevi Asitane'yi biraz fazla referans almış olsa da) geçmişin bildik tatlarını bugüne getirmede büyük bir ustalık gösteriyor. 1897 Konyalı'da padişah sofralarının vazgeçilmezlerinden olan özel av yemekleri, "İstanbul Meze Tabacı" veya artık neredeyse hiç göremediğimiz bir şekilde cezvede pişirilip-sunulan Türk kahvesi Osmanlı'yı bugün ve hergün yaşamımızın tam da içine sokuyor.

Osmanlı'nın günlük hayata ve bugünkü üst-kültüre yeniden girmesini hazırlayan birçok sebepten bahsedebiliriz : İlki; ülkede yaşanmakta olan ve uzun bir süre daha süreceğine kesin gözü ile bakılan sosyal, ekonomik ve siyasi değişim. İkinci olarak Osmanlı'nın saray (ve güç) ile özdeşleşen rafine estetiğinin bugününün hem yeni-zengin şehirlilerine, hem de aileden-varlıklarına farklı sebeplerden de olsa aynı anda hitap etmesi. Üçüncü olarak, akıl almaz bir hızı olan modernitenin girdabına karşı tutunacak en önemli dalın "geçmişteki kökler" olması. Ve son olarak da, medeniyet yarışında sonradan-geride kalmış bütün Büyük Kültürler'in tekrar yükselişe geçişlerinde geçmişin ihtişamını bir kaldıraç olarak görmelerini sayabiliriz. Dün Japonya'da, bugün Çin'de yaşananlar, yarın kuşkusuz Türkiye'de yaşanacak. Yeni Osmanlı'nın şehirdeki ayak izleri buna işaret ediyor.

